

[MUTETA *sb f*

A sg mutetę.

Sł stp brak, Cn s.v. na dwa, trzy, cztery, etc. głosy pieśń, Linde także XVII w.

*muz. Motet, utwór wokalny-polifoniczny, popularny w XV i XVI w., osnuty na wierszu wyjętym z psalmu lub na przypowieści biblijnej (z włos. motetto): Ale Mátháthias/ y Eliffálu/ y Máceniás/ y Obededom/ y Iehiel/ y Ozázyu/ ná lutniách o ósmi íthrunách gráli Mutetę o zwycięŕtwie [*canebant epinicion*; octawę gráli zwycięŕką (*marg*) to iefł, kiedy zwycięŕtwo iákie otrzymáno (-) *WujBib*]. *Leop* 1.*Par* 15/21 (*Linde*).*

AKtt